

VOJNA

Vyprávění pro bývalé vojáky, majitele
modrých knížek i ženy všeho věku,
které se rády pobaví.

Jan Kučera

Jan Kučera

VOJNA

Vyprávění pro bývalé vojáky, majitele modrých knížek i ženy všeho věku, které se rády pobaví.

OBSAH

MOTTO:	5
ÚVOD	6
1. ODVODNÍ KOMISE	8
2. MÍSTO NA PĚT MĚSÍCŮ JSEM TO PODEPSAL NA PĚT LET	12
3. ROZLUČKA S CIVILEM A CESTA NA VOJNU	14
4. PŘIJÍMAČ – POŘADOVÁ PŘÍPRAVA	18
5. ROZCVIČKA – MOJE ČERNÁ MŮRA A RAJONY	23
6. MÁJOVÉ OHNĚ	25
7. PŘÍSAHA VE FRÝDKU-MÍSTKU S MAMINKOU A JINDŘIŠKOU	28
8. NEJSEM BLÁZEN, ALE „KULTURISTA“	34
9. MOJE PRVNÍ SLUŽBA V KUCHYNI	36
10. JAK JSEM KRESLIL OBRANNÝ PLÁN KASÁREN	38
11. MOJE ČERNÁ MŮRA – OPZHN	40
12. VOJENSKÝ DRIL DOKÁZAL UDOLAT I TY NEJLEPŠÍ SPORTOVCE	42
13. NOČNÍ CVIČENÍ – OKOP PRO STOJÍCÍHO STŘELCE	43
14. SPARTAKIÁDA 1970 – NÁCVIK A DALŠÍ VÝCVIK	47
15. NEJTĚŽŠÍ A NEJKRÁSNEJŠÍ DNY VOJNY – ŽELEZÁRNY A TĚRLICKÝ OKRUH	49
16. OSTRÉ STŘELBY ZE SAMOPALU, KULOMETU A GRANÁT	53
17. SPORTOVNÍ DEN – VYCHÁZKY A AUTOSTOP	56
18. JDU NA HLÁŠENÍ K VELITELI ÚTVARU	60
19. POPRVÉ A NAPOSLEDY JSEM SE NA VOJNĚ „VZBOUŘIL“	63
20. TRANZISTOROVÉ RÁDIO? ANI NÁHODOU!	65
21. SPARTAKIÁDNÍ VÍKENDY	68
22. DOPISY A BALÍKY NA VOJNU	72
23. NEJDELŠÍCH PĚT MĚSÍCŮ MÉHO ŽIVOTA	74
24. „MAMINKO“, TAK MI KONEČNĚ MŮŽEŠ POSLAT CIVIL!	76
25. CESTA Z VOJNY	79
26. DOVOLENÁ A DRUHÝ PŘIJÍMAČ – JSME VOJÁCI NEBO POLICISTÉ?	81
27. AUTOBUSEM PRO ČINKY NA ROZKAZ MJR. JUPY	91
28. PŘÍSAHA V LIDICÍCH	93

29. POSILOVNA VE VOJENSKÉM STANU	95
30. ČEKÁ NÁS 19 MĚSÍCŮ ŠKOLY NEBO VOJNY	97
31. KARANTÉNA ŽLOUTENKY – VÁNOCE A SILVESTR	99
32. KŘEST POLICISTY	103
33. ODPÁLENÝ SLZNÝ GRANÁT NA POKOJI	105
34. PŘESUN DO Kladna – DUBÍ	107
35. JINDŘINA MAMINKA „LÍČÍ NA PEPÍKA“	109
36. BUDEME MÍT ŘIDIČÁK SLUPINY „B“	111
37. UČENÍ PŘIBÝVÁ + ODBORNÉ PŘEDMĚTY	114
38. SOUDNÍ PITVA	116
39. OŘD – ODDÍL ŘÍZENÍ DOPRAVY	118
40. JSEM VELITEL OT 64	121
41. JINDRA JE ŠŤASTNÁ A JÁ JDU ŽÁDAT O JEJÍ RUKU	124
42. MAMINKA SOUHLASÍ SE SVATBOU A SLÍBILA NÁM DRUHÝ POKOJ	126
43. MÁJOVÉ PLÁNOVÁNÍ SVATBY A SVATEBNÍ CESTY	127
44. ZAČALI JSME SI ZAŘIZOVAT „NÁŠ POKOJ“ - JINDŘIŠKA VAŘÍ	129
45. BUDU SE ŽENIT A JINDŘIŠKA SE BUDE VDÁVAT	131
46. PRAXE POKRAČUJE, MUZEUM SNB A FKÚ	133
47. SVATEBNÍ CESTA - „STUDÁNKA“	135
48. SVATBA	145
49. VYCHÁZKY DO Kladna V CIVILU	148
50. VŠICHNI SPOLEČNĚ PLNÍME PŘÁNÍ KAMARÁDŮ K NAROZENINÁM	152
51. PANIC A UKLÍZEČKA VLASTA	155
52. MOJE PRVNÍ 24 HODINOVÁ SLUŽBA VE VRŠOVICÍCH A ZADRŽENÍ PACHATELE	160
53. NARODILA SE NÁM DCERA – JSEM TÁTA!	163
54. PŘÍPRAVA NA ZÁVĚREČNÉ ZKOUŠKY A STĚHOVÁNÍ ČINEK	166
55. POVÝŠENÍ NA STRÁŽMISTRA A ŠOKUJÍCÍ UMÍSTĚNKY	168
DOSLOV	171
UPOUTÁVKA	172
COPYRIGHT	173

Motto:

Muži začínají stárnout tehdy, když se jim místo mladých dívek začínají líbit jejich maminky!

Úvod

Vojna byla pro mne jako kluka od dětství velký fenomén. Všichni chlapi v mém okolí na ni vzpomínali a vykládali o ní fantastické historiky. Tak jsem se na ni jako dítě těšil, protože jsem si myslel, že si konečně „pořádně zaválčím“ se skutečnými zbraněmi a vojna ze mne udělá chlapa!

Ale jak jsem dospíval a vstoupila do mého života láska, začal jsem mnohé přehodnocovat. Také jsem začal hledat cestu k „náhradní vojenské službě na 5 měsíců.“

Pak jsem tuto starost pustil z hlavy a věnoval se těm příjemným věcem, které osmnáctileté kluky provázejí. Ani ve snu mne nenapadlo, že za pár týdnů budu stát na první životní „křižovatce,“ kdy se budu muset rozhodnout o dalším směřování svého dalšího života.

Pominu-li jeden pionýrský tábor a dvě brigády na učňáku, nebyl jsem nikdy delší dobu z domova. Vždy se o mne někdo staral a já neměl ani představu, co vše budu muset na vojně dělat. Svůj volný čas jsem dělil mezi sport, lásku a zábavu. Prostě, byly to krásné a nezapomenutelné roky bezstarostnosti, doprovázející mé mládí a dospívání. Ten přechod z tohoto klukovského ráje do vojenské reality byl pro mne a asi nejen pro mne strašlivý šok.

V televizi jsem viděl nedávno seriál „Přijímač-provedu!“ Ukazovali dnešní přijímač pro budoucí vojáky z povolání naší malé profesionální armády. Tak mne napadlo zavzpomínat na náš „Přijímač,“ který pro nás skončil až odjezdem z kasáren. Za tři roky to už bude neuvěřitelných 50 let, přesto si na mnohé pamatuji, jako by to bylo

včera, a věřím, že to bude v dnešní době zajímavé čtení nejen pro muže, ale že se u něj zasmějí i ženy.

Celých pět měsíců vojny jsem cítil, že tím pro mne vše rozhodně nekončí, ale nakonec si odkroutím celé dva roky. Je pravda, že v jiné uniformě a za jiných podmínek. Prožijte se mnou ty dva roky, kdy se z bezstarostného kluka stal ženatý otec malého miminka s novým „výučním listem“ na policistu. Tak hezké čtení.

1. Odvodní komise

A bylo to tady. Maminka mi předala pozvánku z Vojenské správy k odvodní komisi. Já jsem se pořád jen usmíval, i když si maminka utřela slzu, která jí z oka vyklouzla. Jen jsem ji políbil na čelo, utopil ji ve svém náručí a ujistil ji, že mám vše pevně v rukách. I přes toto ujištění jsem si vůbec nebyl jistý a k odvodu jsem šel přeci jenom trochu rozklepaný. Asi sliby mistra o mém uvolnění z vojny na práci do ČKD Praha nezněly moc sebevědomě a jistě.

Na chodbě se všichni pozvaní kluci svlékali do trenýrek. Některé chlapce doprovázeli otcové i matky a bylo na nich vidět, že jim účast rodičů vadí. Najednou se ozvalo: „branec Jan Kučera“ a další dvě jména. Já jsem vstal a konečně si svlékl i košili. V tu chvíli jsem zasvítíl mezi všemi přítomnými jako „běloch“ mezi černochoy. Proč? Protože na mně už byly ty tři roky strávené v posilovně docela vidět. Všichni tři jsme si stoupli před komisi složenou z armádních důstojníků a lékařů. A jako naschvál vedle mne stály takové dvě „trosky,“ že jsem vedle nich o to více vynikal svou svalnatou postavou.

Předseda komise se rozzářil a prohlásil: „Jen kdyby takových branců bylo více, tomu to na čáře bude slušet!“ Já jsem se orosil a tiše jsem se zeptal, zda mne můj podnik ČKD Praha nevyreklamoval na klíčové pracoviště a na náhradní vojenskou službu? Důstojník se chvíli hrabal v mém svazku, pak se usmál a řekl: „Pokud žáda-

li, tak jim to armáda zamítla.“ Mně se mírně podlomily nohy a v mírném šoku jsem odcházel. Vtom ke mně přistoupil jeden člen komise, který si všiml zklamaného výrazu mé tváře, a poslal mne s úsměvem do vedlejší kanceláře.

Byl jsem tak rozrušený a zklamaný, že jsem tam vstoupil ještě v trenýrkách. Seděli tam dva pánové, kteří si mne chvíli prohlíželi, pak jeden z nich vyskočil, chytil mne kolem ramenou a prohlásil: „Tak tebe, chlape, bereme okamžitě!“ Já jen zalapal po dechu, sesunul jsem se na nabízenou židli a pořád jsem se nemohl vzpamatovat z těch dvou roků na hranicích. Hned na mně oba „začali pracovat.“ Pochopili, že jsem pořád v šoku, protože mi nevyšla náhradní vojenská služba, a začali hned tady.

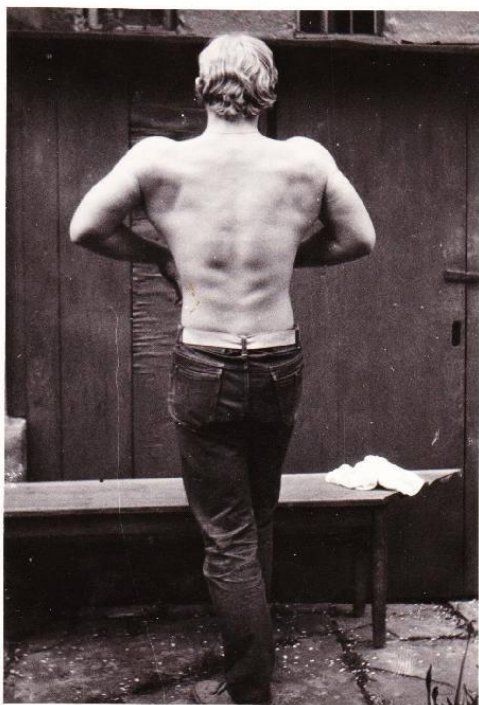
„Chceš na vojnu na pět měsíců? Splníme ti to! Nechceš se vracet do podniku, který tě vypekl a nepomohl ti? Splníme ti to! Chceš 19 měsíců chodit v civilu do školy ve Vršovicích a potom se jít vyspat domů? Splníme ti to! Chceš po dobu školy brát normální plat, abys nebyl bez peněz? Splníme ti to! Chceš změnit jednotvárnou práci ve fabrice za atraktivní zajímavé zaměstnání za víc peněz? Splníme ti to!“ Pak nastalo ticho a já do něj dodal jediné slovo: „Ale?“ Na to se ozval ten hovornější a do nastalého ticha řekl: „Podepíšeš nám smlouvu na pět let jako příslušník SNB.“ (Sbor národní bezpečnosti - policie)

Přiznám se, že již od mládí, kdy jsme si hráli na zloděje a policajty, jsem práci u policie obdivoval a ve srovnání s mou prací ve fabrice mi to připadalo jako splněný sen. Ale psal se rok 1969 a před několika měsíci policisté potlačili demonstrace v centru Prahy a jejich obliba mezi lidmi klesla snad až na nulu. Cítil jsem, že tím

podpisem přijdu o mnoho svých kamarádů, ale kolikrát mi osud ještě nabídne takovou změnu v mém životě? Když jsem zvážil všechna pro i proti, vzal jsem pero do ruky a podepsal jsem.

Pak jsem se konečně postavil a měl jsem pocit, že jsem dostal od života a od osudu dvě pořádné rány. Jednu od vojáků, kteří mi sebrali naději na náhradní vojenskou službu a místo toho mne posílají na hranice k pohraniční strážci, a druhou od těch náborářů, kteří „až nějak moc pěkně zpívali, když mne chytali!“ Na chodbě jsem se pomalu oblékl a díval se na nějakou plačící maminku, jejíž syn nedostal modrou knížku a bude muset narukovat na vojnu. To mne trochu vzpamatovalo, zatnul jsem zuby a řekl si v duchu, že když chci svůj dosavadní život změnit, musím se o to postarat ve všech směrech sám, protože to za mne nikdo neudělá.

Za chvíli jsem přijel domů, kde zrovna končila přestavba bývalé hospody na náš budoucí byt. Byli jsme ve finále a už se jen zařizovaly obytné místnosti. Maminka hned poznala, že něco není v pořádku. Byla ale moudrá a nechala mne, abych si nejdříve vše srovnal v hlavě, než jí cokoliv řeknu.

Když jsem odcházel na vojnu, byl rozdíl mezi mým pasem a hrudníkem 50 cm. Také se mi podařilo srovnat objem krku, bicepsu a lýtka na 42 cm. To bylo pro atlety ve starověku důležité kritérium a pro mne cíl. V šestnácti letech jsem si jej vysnil a za necelé tři roky se mi ten sen podařilo splnit.

2. Místo na pět měsíců jsem to podepsal na pět let

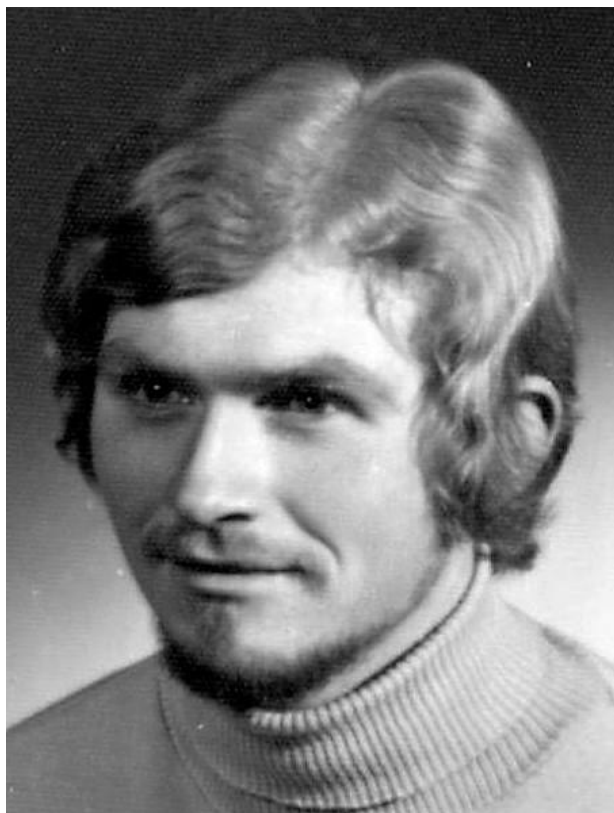
Když jsem se uklidnil a najedl se, tak si ke mně maminka sedla a řekla jen: „Tak povídej.“ Já jsem se jen trochu usmál a odpověděl jsem jí: „Místo na pět měsíců jsem to podepsal na pět let!“ Maminka se trochu lekla, ale pak rozumně dodala: „Povídej.“

Když jsem skončil, kupodivu se jen usmívala. Trochu jsem to nechápal, a tak mi vysvětlila, že nejlepší kamarád mého otce, příslušník SNB Žaloudek, byl mým rodičům na svatbě jako svědek. Když jsem se narodil, tak už tehdy tatínkovi nabízel pro mne místo u policie. Tomu jsme se oba zasmáli, ale pak mne čekalo to těžší, seznámit s mým rozhodnutím kamarády.

Měl jsem pravdu, o některé jsem přišel, ale to asi k životu patří. Pak jsem se začal na vojnu připravovat. Obešel jsem několik kluků, kteří už měli vojnu za sebou, a vyptával jsem se na vše potřebné. Nakonec se skoro všichni shodli na tom, že vojna je běhání a běhání od rána do večera. Tak jsem hned první večer odhadl asi pětikilometrový okruh Zahradním Městem a vyrazil jsem. Hned jsem zjistil, že je to se mnou moc špatné. Všechno mé cvičení bylo zaměřené na vše jiné, jen ne na vytrvalostní běh. Tak můj výkon vypadal podle toho, spíš jako indiánský běh. Chvilí jsem klusal, chvilí jsem šel a zase dokola.

Ale byl jsem mladý a tělo se začalo přizpůsobovat. Do měsíce jsem celý okruh uběhl v jednom kuse bez zastavení. Pak jsem si začal měřit čas a pomalu jsem se dostával do přijatelné běžecké kondice. Kde by mne ale tehdy napadlo, že musím ještě tenisky vyměnit za těžké vojenské kanady a teplákovou soupravu za maskáče s opaskem, na kterém bude bajonet, zásobníky do samopalů, přes ramena maska, malá polní a v ruce budu mít samopal. To byla později ještě velká změna!

3. Rozlučka s civilem a cesta na vojnu

Dnes se moje vnoučata této fotce smějí a myslí si, že jsem měl paruku. Ale paruka to nebyla a koho by tehdy napadlo, že za 40 let budou u mužů frčet holé hlavy, které v té době měli jen vojáci

a věžňové? Mne můj tehdejší zjev zařadil mezi muže po vojně, a to mi tehdy úplně stačilo.

Čas ale nikdo nezastaví a nástup na vojnu se začal počítat už jen na hodiny. Domů se se mnou přišel rozloučit můj bratranec s manželkou a moje láska Jindřiška. Ano, zrovna jsme byli rozejtí a byli jsme jen „kamarádi,“ kteří se tajně scházeli jen za účelem milování. Ale to bylo jen a jen naše sladké tajemství. V té době jsem měl rezervovaný celý ABC Bar v obchodním domě Cíl, kde byl jen náš kulturistický oddíl. Mnozí tam měli i své partnerky. Já to vše platil, tak tam bylo veselo. Celý večer jsem přebíhal mezi oběma společnostmi. Když se to doma skončilo, šikovně jsem Jindřišku zdržel, zavedl ji do své tělocvičny v našem sklepě a tam jsme se naposledy pomilovali. Bylo to krásné jako vždy, pak jsem ji doprovodil před dům. Potom jsem utíkal do baru a tam s kamarády slavil až do zavíračky.

Miloval jsem CINZANO a od poslední lahve jsem si schoval víčko a do něj jsem vložil mamčin krejčovský metr. Proč? Protože jsem druhý den odjížděl na vojnu, která bude trvat 153 dnů. Tudíž již čtvrtý den budu moci začít „stříhat metr,“ abych si připomínal, kolik mne ještě čeká dní do konce vojny. Nyní jsem měl všechny **nejdůležitější** věci, které měl mít každý pořádný voják: „Vojenskou knížku, krejčovský metr a vzpomínku na poslední večer v civilu!“

A bylo to tady. Budík, poslední polibek od milované maminky, křížek na čelo a už jsem běžel s taškou na tramvaj. Ráno bylo ještě takové přitímí, které doprovázel déšť se sněhem, byl totiž první aprílový den. Právě „uplakané ráno.“ Někde v hloubi duše jsem cítil, že dnešním dnem z mého života definitivně odchází bezstarostné a krásné mládí. Naopak přichází doba, která mi od základu změnil celý můj život. Tentokrát jsem se v ničem nemýlil.

První den a cesta na vojnu mi ve vzpomínkách splynuly do únavy dlouhého dne, který končil hrozným, neustávajícím křikem „frajtrů“ (svobodníků), kteří nás směřovali k holiči, na vyfasování masáků, bot a rozdělení do pokojů po 8 mužích (4 palandy). Na radu bývalých vojáků jsem si vzal raději staré rozšlápnuté boty nežli úplně nové. První, co jsem ocenil, bylo jejich čištění, které bylo lehčí a rychlejší, jak byly nasáklé krémem na boty. Když jsme konečně po večerce zalehli, nastalo nezvyklé ticho. Za chvíli jsem slyšel na chodbě frajtry, jak otevřeli okno a vyházeli z něj na déšť a do bláta všechny naše boty, které stály vyrovnané na chodbě u dveří každé ložnice. Potichu jsem všechny na pokoji vzbudil a naše boty jsme si odnesli zpět a znovu je potichu vyčistili.

Na mne zbyla postel na palandě. Ráno, když mne vzbudila písťalka dozorčího, padal jsem z postele do hlubiny, kde mne naštěstí zachytil jeden z kamarádů. Náš pokoj byl snad jediný, který nastoupil první den včas na rozcvičku. Ostatní „chudáci“ hledali své mokré boty na ohromné hromadě, kam jim je v noci frajtři naházeli. Nakonec podlehli neustávajícímu křiku: „Jedu, jedu, jedu!“ Každý si obul tu botu, která mu zrovna padla do ruky, a až později si je mezi sebou vyměnili. A bylo to tu, běh, pak do dřepu a chůze (kačáci) a pak z dřepu výskok zase do dřepu (žabáci). Nakonec zase běh a mezi tím pár kliků v blátě.

Kliky a ani běh mi nevadily, ale ti „kačáci a žabáci!“ Tělem mi prolétla bolest, jako by mne někdo píchal jehlou do kolena nebo do vazů kolem něj.

Dokonce jsem si dovilil jít k lékaři, ale ten, když se dozvěděl, že dělám roky dřepy a podřepy s činkou na zádech, hned pochopil, že mám zkrácené vazy v kolenou a nezbývá mi nic jiného, nežli to „přetrpět!“ Tak začalo jedno z mnoha mých trápení na vojně.

4. Přijímač – pořadová příprava

Tehdy jsme rychle všichni pochopili, co to znamená slovo „přijímač.“ Křik velitelů družstev: „Jedu, jedu, jedu...“ nás provázel od budíčku až do večerky. Nebyla chvilka volna a vše jsme museli dělat jen a jen v poklusu. Také jsme pochopili, že skutečně nic „nestíháme.“ Jenže těch nových úkolů bylo tolik. Ranní holení v ledové vodě byla kapitola sama pro sebe. Do té doby jsem si to své pubertální pápříčko holil tak jednou týdně bateriovým holicím strojkem na dvě tužkové baterie, ale tady na přísné oči frajtra nestačil. Fasovali jsme pěnu Barbus, vodu po holení Pitralon a strojek s balíčkem žiletek. Až nyní jsem pochopil, na co to vše bylo. Opakované holení v ledové vodě udělalo z mých „pubertálních chloupků“ za pár dní tvrdé strniště, na úrovni ocelových drátků. Od té doby patřilo holení ke každodenním povinnostem.

Rozcvička jen v košili a kalhotách, později do půl těla za jakéhokoli počasí. Vzorný úklid pokoje, předpisové stlaní postele a skříňky, kde vše muselo být složeno v „komíncích.“ Péče o maskáče a hlavně o kanady. Když jsme si po pár dnech mysleli, že už vše zvládneme a jakž takž stíháme, vyfasovali jsme každý svůj samopal vz. 58.

A začalo vše nanovo, rozborka a sborka samopalu. A hlavně čištění každé jednotlivé součástky. Na konec rozvětvený kus dřeva na čištění plynové komory. Zatím se střílelo jen slepými náboji a ty hlaveň a celý samopal hrozně špinily. Pomůcek na čištění bylo tolik, že na ně byl samostatný plátěný pytlík. No a na něj byla tak zvaná „malá polní.“ Bat’ůžek, ve kterém bylo čištění na samopal, čištění na boty, ešus na jídlo a příbor. Proč to vše vyjmenovávám? Zdaleka ne každý svůj bat’ůžek vzorově uzavřel dvěma přezkami. No, a když jsme se plazili do strmého kopce na „Prašivou“ zaveleli frajtri: „Vleže čelem vzad.“

No a my jsme se otočili hlavou ze strmého kopce a vše z nedopnutých kapes a malých polních, které nebyly na 100 % uzavřené, se kutálelo z kopce dolů. Desítky ešusů, kartáčů na boty a příborů skončily na jedné hromadě, nebo hůř, v husté trávě. Prostě, každý den sloužil hlavně k tomu, abychom si v duchu opakovali, že tohle všechno snad nikdy nezvládneme. K tomu je nutné přidat každý den dopoledne a odpoledne „pořadovou přípravu.“ Co to je? Naučit se salutovat, vystupovat z tvaru a zahlásit se veliteli. Nejdůležitější bylo naučit se pořádně pochodovat ve tvaru, abychom na přísaze při slavnostním pochodu neudělali sobě ani veliteli ostudu.

Celé hodiny jsme pochodovali a tehdy jsem si liboval. Všichni kluci, co měli nové boty, kulhali, nohy plné puchýřů, než si je vyšlápali. Jen my, co jsme měli ty starší boty, jsme byli jako v bačkorách. Cestu z kasáren na výcvikový prostor Morávka jsme šlapali několikrát za den. Už jsme se těšili, kdy uvidíme ceduli „Vyšní Lhoty“ a budeme za chvíli v kasárnách a skončí další úmorný den.

Cesta vedoucí z výcvikového prostoru Morávka, v pozadí je hora „Prašivá“, na které jsme všichni propotili litry svého potu při každodenním výcviku. Chvíli trvalo, nežli nám frajtri vysvětlili svou averzi k nám. Oni měli za sebou rok vojny a čekal je ještě rok do civilu. No a my? Jen pět měsíců! Vysvětlovali jsme jim, že nás potom čeká dalších devatenáct měsíců výcviku, ale moc to nepomohlo. Tak jsme se museli smířit s tím, že pro nás bude přijímač nejen první

měsíc jako pro řadové vojáky, ale po celou dobu našeho pobytu, tudíž pětkrát déle. Pořadová příprava probíhala vždy se zbraní, od které nás vlastně odloučil až náš odchod z vojny.

Když jsme tu pořadovou přípravu jakž takž zvládli, začal každodenní výcvik v terénu. Až tam jsme se konečně trochu s veliteli družstev spřátelili. Našemu družstvu velel svobodník Kříž (druhý z leva s delšími vlasy).

Hned první den mne ostříhali tak pořádně, že jsem si nebyl schopen učesat ani pěšinku. Zkoušel jsem to každý den, a nakonec jsem byl první, komu se to podařilo. Tak mi kluci začali říkat z legrace „pěšinka.“ Byl jsem hovorný a i na fotu je vidět, že jsem bavil celou partu při chvilce oddechu. Co je na vojně nejhorší? Čas, který se tam vleče strašně pomalu.

Než skončí jeden den, máte pocit, že trval nejméně týden. Až po několika dnech jsem začal vnímat i okolní krajinu, ale přes skla plynové masky se mi až tak moc do vzpomínek nevryla.

5. Rozcvička – moje černá mūra a rajony

Kdo by si to pomyslel, že pro mne na začátku přijímače byla největší černou můrou právě rozcvička. Velitelé stáli za dveřmi a čekali každé ráno na hvizd píšťalky dozorčího. Ten zapískal a pak ještě zařval: „Budíčekkkkk!“ Ale to už byly dveře do naší světnice dokořán a všichni, kdo se ještě dotýkali lůžka, automaticky dostali rajony za pokřiku frajtrů: „Jedu, jedu, jedu...“ Nejvíce se to týkalo nás, kteří jsme spali na palandě. Při úklidu hajzlíků jsem přemýšlel, jak to vyřešit, a aniž jsem to uměl, tak jsem si „nařídil svůj mentální budík v hlavě na 5.55 hod.“ Dodnes nevím, jak jsem toho docílil, ale každý den jsem se v tuto hodinu a minutu vzbudil, v klidu a pohodě jsem sklouzl ze své palandy a pomalu se začal oblékat a obouvat.

Tak v okamžiku, kdy zazněla píšťalka dozorčího, já už měl masáčové kalhoty a obouval jsem si kanady. Ke zlosti frajtrů jsem v klidu stíhal nástup na rozcvičku. Běhání jsem jakž takž zvládal, ale „kačáci a žabáci“ byly pro mne strašným fyzickým utrpením. Měl jsem od dřepů s činkou zkrácené vazy na kolenou a „chůže v hlubokém dřepu“ mi ty vazy nepřírozeně napínala, a tím mi způsobovala nesnesitelné bolesti.

Denně jsem se vlekl z rozcvičky s obličejem zkrouceným bolestí a nikde jsem neviděl řešení tohoto pro mne neřešitelného problému. Podle bolestivé rozcvičky vypadal potom i celý den. Pořád v poklusu, z jednoho výcviku do druhého. Většina z nás si nestačila

dělat nové dírky na svých opascích, jak jsme hubli. Ale osud to později zařídil za mne a já i tento problém vyřešil.

6. Májové ohně

Ihned jsem se soustředil na jakoukoli možnost, jak se z výcviku, nebo jen z rozcvičky ulejt a ty bolesti si ušetřit. Po rozpadu ČSM (Československý svaz mládeže) v roce 1968 vzniklo plno jiných mládežnických svazů. Jedním z nich byl i „Vojenský svaz mládeže“, jehož jsme se všichni stali automaticky členy. Dostal jsem do ruky nějaký časopis, kde se psalo, že mládež naší republiky bude na všech vysokých horách zapalovat „Májové ohně.“ Snad jako protiváhu klasických „čarodějnic?“ To mi bylo jedno, já jen viděl, že se můžeme na dva dny dostat z toho našeho „vězení.“

Hned jsem svolal kluky z naší světnice a dva, nebo tři další a začal jsem jim barvitými slovy líčit svůj plán. Zírali na mne jako na zjevení, které pro ně plánuje nejméně cestu na „Měsíc.“ Pak jsem vzal nejodvážnějšího kolegu a nechali jsme se ohlásit k veliteli roty kapitánu Šmídovi. Ten byl z naší žádosti tak vyděšený a ze současné nepřehledné politické situace také, že nám tu naší „divokou cestu na Lysou horu“ povolil s jedinou podmínkou. Že si místo bajonetů vezmeme na opasky polní láhve s čajem, abychom se, až se ožereme, nedej Bože, ještě nepozabýjeli. S tím jsem rád souhlasil a šli jsme si vyfasovat „KáDěčka.“ (konzervovaná denní dávka potravin pro jednoho vojáka)

Na konec jsme dostali každý z nás dvě dávky konzerv a půl bochníku chleba. Ráno jsme bez jakéhokoli dokladu vyrazili na dva

dny na cestu na s v o b o d u ! Chvíli jsem měl pocit, že utíkáme z vězení. Kluci se mne ptali, jak je ta Lysá hora daleko, a když se dozvěděli, že asi 15 km, tak se uklidnili. Co to pro nás bylo? Šli jsme přes Janovice do Malenovic, kde jsme se utábořili a najedli se. Pak následoval pěší výstup na Lysou horu vysokou 1.323 metrů nad mořem. Ke konci jsme už lezli po čtyřech, ale nakonec jsme do chaty na vrcholu dolezli. Číšník na nás koukal jako by se tam objevil „yetti“, nebo si myslel, že jsme snad vojenští zběhové.

Když jsme mu vysvětlili, že jsme členové „Vojenského svazu mládeže“ a budeme večer na Lysé hoře zapalovat „májový oheň“, dostal takový záchvat smíchu, že jsme jej nemohli utiшит. Pak nám přerývaně sdělil, že jsme tak vysoko, že náš oheň by jisto jistě nikdo pod mraky neviděl. Také jsme si všimli, že okolo nás byly ještě zbytky sněhu a my neměli zimní maskáče, ani termovložky do nich.

Nakonec se nás číšníkovi zželelo, vybral od nás všechny naše peníze, pak ještě hodinky a za to jsme tam popíjeli pivečko do půlnoci. Pak nás odvedl do nějaké kůlny. Měli jsme sebou asi čtyři deky, tak jsme se naskládali jeden vedle druhého jako sardinky a hodili jsme ty deky přes sebe. Pod námi byla nějaká stará sláma. Přesto nás ráno probudila hrozná zima. Tak jsme šli ještě do chaty odevzdat klíč od boudy a na cestu jsme dostali talíř horké polévky od včerejška, pro každého z nás. K tomu jsme si vzali svůj chleba a trochu jsme se zasytili.

Pak cesta domů neboli do kasáren. Dole v nížině už sluníčko bojovalo se zimou a příroda se začala probouzet. Všichni nám záviděli, no a my jsme se museli naparovat a vyprávět, jak to vše bylo super,